

Sygn. akt II KK 218/21

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 czerwca 2021 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **R. J.**,

skazanego z art. 272 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 25 września 2020 r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 18 marca 2020 r, sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 18 marca 202 r. (sygn. akt II K (...)) R.J. został uznany winnym czynu z art. 12 k.k. w zw. z art. 272 k.k. z zw. z art. 4 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 11 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 25 września 2020 r. (sygn. akt IV Ka (...)).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi:

„II. na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. wyżej wymienionemu orzeczeniu zarzucam: rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:

a) art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasady rozstrzygania wszelkich niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego mając na względzie, że nie udało się ustalić w toku postępowania strony przedmiotowej tj. czy czyn oskarżonego polegał na działaniu, celowego wprowadzenia pracowników stacji benzynowych w błąd przy wystawianiu faktur dla oskarżonego, nie ustalono w jaki sposób i od kogo oskarżony wszedł w posiadanie paragonów, które następnie posłużyły do wystawienia faktur, bezzasadne pominięcie okoliczności, że na licznych fakturach doszło do pomyłek, które wynikały z błędów popełnionych przez samych pracowników lub mogłyby wynikać z wadliwości systemu komputerowego odpowiedzialnego za wystawianie dokumentów fiskalnych;

III. na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. wyżej wymienionemu orzeczeniu zarzucam: rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

a) art. 272 k.k. polegającym na jego błędnym zastosowaniu i przyjęciu, że oskarżony podstępnie wprowadził w błąd pracowników swoim umyślnym działaniem pomimo iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie uzasadnia przyjęcia aby oskarżony działał podstępnie, był świadomy nieprawidłowości na wystawionych fakturach, czyli samemu pozostawał w błędzie tak jak i pracownicy odpowiedzialni za wystawienie faktur, działania oskarżonego, gdyż paragony miały być gromadzone przez samych pracowników po dokonanych transakcjach przez co oskarżony nie wchodził w ich posiadanie.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w P. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Istotą skutecznej kasacji jest wykazanie i uargumentowanie zaistnienia w sprawie rażącego naruszenia prawa (procesowego lub materialnego), które dodatkowo miało istotny wpływ na treść finalnego rozstrzygnięcia (arg. ex. art. 523 § 1 k.p.k. oraz chociażby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2016 r., III KK 291/16, www.sn.pl).

Podnoszone w kasacji zarzuty naruszenia prawa materialnego oraz procesowego, nie są powiązane z mankamentami postępowania odwoławczego (brak stosownego zarzutu naruszenia art. 433 k.p.k. i art. 457 k.p.k.), a pamiętać wypada, że Sąd odwoławczy nie stosował wskazanych przepisów prawa materialnego utrzymując wyrok Sądu I instancji. Ponadto zarzut naruszenia prawa materialnego nie był w ogóle przedmiotem apelacji, więc nie jest możliwe kwestionowanie jego błędnego stosowania. W zakresie wskazanych naruszeń prawa procesowego, lektura uzasadnienia kasacji nie pozwala na konstatację, iż w istocie skarżący atakuje orzeczenie odwoławcze i standard kontroli odwoławczej, ale cała argumentacja sprowadza się do kwestionowania ustaleń faktycznych w sprawie i przedstawianie swoich wątpliwości co do m.in. możliwości uzyskiwania paragonów z uwagi na nieposiadanie kasy fiskalnej ani dostępu do komputera na stacji benzynowej.

W tym miejscu warto jeszcze raz przypomnieć, że kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie jest tzw. trzecią instancją, nie służy zatem do inicjowania powtórnej kontroli w zakresie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ani ponownej kontroli poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, lecz ma na celu eliminację błędów wynikających z wadliwego w stopniu rażącym zastosowania przepisów prawa materialnego lub procesowego albo związanych z wystąpieniem przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. tj. tzw. bezwzględnych podstaw odwoławczych.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

